

τρας έτσι φέρνεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, μά και γιατί ένας πατριώτης που κόβεται τόσο για την «ένδοξη της φυλής και δια των μη εξευτελισμόν του συγχρόνου ελληνικού πνεύματος» πρέπει να έχει και την παληκαριά να τα διαφεντεύει αυτά από το φανερό κι όχι κρυμμένος στον ύπνομο της άνω νουμίας.

Στην «Πατρίδα» της Τρίτης (9 του Σεπτεμβρίου, σελ. 5, στήλ. 4) διαβάσαμε τάδε λόγια σε μιά ανταπόκριση από την Κων/πολη :

«Η εφημεριδομανία εξακολουθεί να καταλαμβάνει τους πάντας. Μέχρι τουδε έδοθησαν 128 αλλησεις εις τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν περὶ ἐκδόσεως εφημερίδων. Θὰ ἔχωμεν δὲ καὶ μαλλιαρικὴν εφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον «Λαός» με διευθυντὴν τὸν γνωστὸν Ιατρὸν κ. Φώτην Φωτιάδην καὶ με συντάκτην ποιόν, ἐὰν ἀγαπάτε, τὸν κ. Ἰωάν. Δραγοῦμην, γραμματεῖα τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας. Μὴ χειρότερα!»

Ἡ εἶδηση αὐτὴ τῆς «Πατρίδας» μᾶς ξεκαθαρίζει κάπως τὰ πράματα. Δηλ. ἀρχινᾶμε νὰ πιστεύουμε πὼς ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» τις περισσότερες πληροφορίες τις πήρε ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ τις μαστόρεψε στὴν Ἀθήνα καὶ πὼς θὰ ὑπάρχει κάποιος Σαῦλος ἢ Παῦλος (ἢ καὶ Φαῦλος) στὴν Πόλιν πὸν μαγερεύει τὰ ψέματα καὶ τὰ σεβρίζει γι' ἀλήθειες στὸν ἀντιπρόσωπό του τῆς Ἀθήνας.

Μακάρι νὰ βγεῖ εφημερίδα τέτια στὴν Πόλιν, κι δια δώσει ὁ Θεὸς καὶ βγεῖ, πρώτοι ἐμεῖς θὰν τὸ χαροῦμε καὶ θὰν τὸ διαλαλήσουμε ἀπὸ τις στήλες μας. Βλέπετε ὅμως, πρὶν ἀκόμα βγεῖ ἡ εφημερίδα τῆς Πόλης ἀρχινῆσαν τὰ κοροκουσουρέματα καὶ οἱ μασκαροκουβέντες. Φανταστεῖτε πιά τί ἔχει νὰ γίνῃ δια θὰ βγεῖ!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΤΡΕΙΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ (ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)

Πουλιούνται 1 δραχμὴ ἢ καθεμιά στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

Ὁ Θόδωρος βιαζότανε κι αὐτὸς νὰ φύγῃ, θέλοντας νὰ συχάσῃ πρώτη βραδυὰ πούθε στὸ Λουτράκι κ' ἔτσι τὸ πολεμικὸ σχέδιο τοῦ Κώστα ἔμεινε μόνο στὸ μυαλό του καὶ τὸ δόλιο δασκαλικὸ ζευγάρι φτηνὰ τὴ γλύτωσ' ἀπὸ κεινούριες τρομακὰς!

Β'.

Ὁ Θόδωρος πρῶτ' πρῶτ' ἔκανε τὸ μπάνιο του καὶ πήρε τὸ δρόμο τοῦ Κάβου νὰ βρῆ τὸ μοναστήρι τοῦ φίλου του. Μεγάλη περιέργεια εἶχε νὰ ἰδῆ τὸν περίφημο αὐτὸ Κάβο, πὸν τόσες ὁμορφίες του ἔκουσε, καὶ σκανταλιζότανε κι ὄλας νὰ γνωρίσῃ τὴν πεντάμορφη Μαρῖω, πὸν σὰν ἄλλη Πενταγιώτισσα γέρους καὶ νιὸς κόντευε νὰ λωλῶνῃ! Ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο τῆς Περικχώρας ἀρχινᾷ ἕνα δρομάκι κατηφορικὸ, μέσα σ' ἀγριλιές καὶ πεῦκα φουντωμένα, πὸν φέρνει ὡς κάτου στὸν Κάβο, ἀρκετὰ φαρδύ γιὰ νὰ περάσῃ λεύτερα μιά ἀμαξά Ζερβὰ πριναρία καὶ σκίνα μεγάλα, θειριμένα, πὸν πρασινίζουσε τὴν κατηφορὰ ὡς κάτου στὴ θάλασσα. Δεξιά κρεμιέται πὸ πᾶνον τὸ θεῶρατο βουνό, με τοὺς ἄλλους δρόμους του, πὸν σὰν ἄσπρες καρδέλες ξεχωρίζουν ἀπὸ μακριὰ, καὶ τὰ κοκκινωπά ἢ σταχτερά γκρεμὰ, πὸν

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΑ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— ΓΙΑ τις Ἐπαρχίες Δρ. 7 ΓΙΑ τὸ Ἐξωτερικὸ Δρ. 10.

ΓΙΑ τις Ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες (2 Δρ. τὴν τριμηνία) συντρομίες.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἢ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια, Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιοδρόμου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρὸν στὴ Βουλῆ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κομματικὰ τοιφλίκια -- Οἱ πόρτες τῆς Χολέρας -- Ἡ καμπίνα τοῦ κ. Παπαμιχαλό..... κτλ. -- Ἡ Πειραιώτικη σκανταλοφάμπρικα -- Φαρμακευτικὲς μπερμπαντιές.

Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ θὰ μᾶς φέρει καὶ τὴ χολέρα! — Νὰ, μιά μπόμπα πὸν πέταξε στὴ μέση ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης. Καὶ εἶναι ἡ μπόμπα αὐτὴ γιομάτη ἀλήθεια, γιὰτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰν τὸ ἀρνηθεῖ πὼς ὁ κοινοβουλευτισμὸς (ἢ σοσιόκρατος, ὁ κομματισμὸς, τὸ ρουσφέτι) πὸν ἔφερε ὄλα τὰ κακὰ στὸν τόπο μας, θὰ φέρει γὰ συμπλήρωμα καὶ τὴ χολέρα!

Θὰ πεῖτε: Ἐχομε Ὑγειονομεία, ἔχομε Λοιμοκαθαρτήρια κι αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς προφυλάξουν. Ποιὸς εἶπε πὼς δὲν ἔχομε; Ἀλλὰ καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰν τὸ ἀρνηθεῖ πὼς τὰ ὑγειονομεία καὶ τὰ λοιμοκαθατήρια μᾶς εἶναι κι αὐτὰ κομματικὰ τοιφλίκια, πὸν δίνονται γιὰ ρουσφέτι, παχέτατο ρουσφέτι, στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο κομματάρχη, ὄχι γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὴ χώρα ἀπὸ τις ἐπιδημίες, μὰ γιὰ νὰ γιομίσῃ τὴν τσέπη του;

Κάθε λόγο καὶ λιγάκι γράφονται στὸν τόπο κατάχρησε κ' ἐμβίασμοι κι ἄλλα μασκαράλῃκια πὸν γίνονται στὰ λοιμοκαθατήρια: κάθε λόγο καὶ λιγάκι καταγγέλλονται διάφοροι ὑγειονόμοι πὼς πιέζουν καὶ καταδυναστεύουν τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο γὰ χρηματισμό. Κι ὅμως τὰ πράματα μένουνε στὴ θέση τους, γιὰτι ἔτσι σφύρουνε στὸ κόμμα, καὶ κανένας δὲ συγκινεῖται: καὶ νὰ δεῖτε μεθαύριο, ὄντε καὶ ἡ Χολέρα θὰ συγκινηθεῖ, μὰ θὰ μᾶς καλοῦρθεῖ, ἀφοῦ τῆς ἔχομε τις πόρτες ὁρθάνοιχτες με τὰ ὑγειονομεία μας καὶ με τις μασκαροκαρτανιές μας.

ΠΡΟΤΕΙΝΕ κατ: πολὺ σημαντικὸ ἢ «Ἀκρόπολη».

Πρότεινε νὰ καλέσουμε ἀπὸ τὴ Γερμανία τὸν κατῆλληλο ἐπιστήμονα νὰ μᾶς ἀβρωπίσει τὰ λοιμοκαθατήρια καὶ νὰ μᾶς κανονίσει τὴν ὑγειονομικὴ μας ὑπερέσσια. Ἄγια δουλιὰ αὐτὴ καὶ μακάρι νὰ γενέτανε σὲ μεγαλύτερο κύκλο, μακάρι νὰ φέρναμε ξένους νὰ μᾶς τάβρωπίσουνε καὶ νὰ μᾶς τὰ ταχτοποιήσουνε ὄλα, καὶ πρῶτα πῶτα τὴ Βουλῆ μας καὶ τὰ Ὑπουργεία μας.

Μὰ μπροστὰ σ' ἕνα τέτιο χρυσὸ ὄνειρο στυλῶνεται τὸ παντοδύναμο Κόμμα. Κι αὐτὸ εἶδε καὶ ἡ καχημένη ἢ «Ἀκρόπολη» κι ἀναγκάστηκε νὰ πετάξῃ τὴν μπόμπα τῆς.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ὄχι νᾶχει ὁ Μεγαλοδύναμος, λύθηκε κι αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ἐθνικὸ ζήτημα καὶ θὰ πάει κι ὁ κ. Κ. Παπαμιχαλό κτλ. στὴν Πόλιν ἀγγόμενος τῆς μεγάλης κ' ἐθνικῆς ἐκδρομῆς. Εἶθανε καὶ πάθανε νὰ τὸν καταφέρουνε. «Βρέ, ἔλα τζάνουμ!» — Δὲν μπορῶ. — «Μὰ θὰ μᾶς χαλάσεις τὴν ἐκδρομὴ!» — «Λυπῶμαι, μὰ τί νὰ σᾶς κίμω!» — Στὸ τέλος, δὲν ξέρουμε καὶ μετὶ πῶς, ἐκάμθη ὁ ἀκαμπτος καὶ νὰ σου τονε σήμερα ἡ γέτης κι ἀρχιστράτηγος τῆς ἐκδρομῆς.

Νὰ δοῦμε τώρα ἂν ἐπιμένει καὶ πάλι στὸ βιζόρι νὰν τοῦ δώσουνε μεσημερινὴ καμπίνα. Γιατὶ καὶ τέτιο ἔπιθε μιά ἄλλη φορὰ, πὸν εἶταν πάλι ἡ γέτης σὲ κῆτι ἐκδρομῆ.

— Νὰ μοῦ δώτε, κωμαρότε, μεσημερινὴ καμπίνα! Εἶπε με πῶς μόλις πάτησε τὸ ἔγιο τοῦ ποδαρὶ στὸ βαπόρι. Κι ὁ κωμαρότος χαμογελῶντας τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Νὰ σᾶς δώσω τότε δύο καμπίνες, μιά στὰ δεξιά κι ἄλλη στ' ἀριστερὰ τοῦ πλοοῦ γιὰ νὰ βρισκετε πάντα τὴ μεσημερινὴ στὸ ταξίδι μας!

ΟΧΙ διοικητικὴ ἀνάκριση γιὰ τὸ τελωνεῖο τοῦ Πειραιῶς μὰ δικαστικὴ ἀνάκριση. Ὅχι ὁ δάνας κι ὁ τῆδες οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητὴς γιὰ νὰ χρονίσει τὴ δουλιὰ καὶ στὸ τέλος νὰ βγεῖ ἕνα πούρ! μὰ ὁ ἀνακριτὴς κι ὁ ἐισαγγελέας νὰ βροῦνε μᾶνι μᾶνι τὸν ἔνοχο καὶ νὰ τὸν ἀρπάξουνε ἀπὸ τὸ σβέρο.

Ἐτσι φέρθηκε ὁ κ. Γούναρης καὶ φέρθηκε πολυκαλά. Γιατὶ ἔνοιωσε ἐπιτέλους πὼς αὐτὴ ἡ σκανταλοφάμπρικα πὸν λέγεται «Τελωνεῖον Πειραιῶς» γρειάζεται ξεπατωμα. Κι τὸ ξεπάτωμα αὐτό, μόνη ἡ Δικαιοσύνη θὰ τὸ κάνει ἂν, ἐνοσιεῖται, θαλήτῃ νὰ δουλέψῃ σὲ Δικαιοσύνη.

ΣΥΣΤΑΙΝΟΥΜΕ στὴν «Ἀκρόπολη» καὶ τοῦτο γιὰ νὰνακαλύψῃ καὶ μιά ἄλλη μπερμπαντιὰ πὸν γίνετα: στὰ φαρμακεία μας. Νὰ δώσω σ' ἕνα εσοπότερη τῆς μιά συνταγῆ, πὸν νὰ γράφῃ κεινος ἐκτριβούτικα γιαιτρικά, καὶ νὰν τοῦ πεί νὰν τὴ γυρίσει σ' ὄλα τὰ φαρμακεία τῆς Ἀθήνας.

Καὶ τότε θὰ δει—καὶ θὰ φριξί!—πὼς κάθε Φαρμακεῖο θὰ ζητήσῃ κι ἄλλη τιμὴ γιὰ τὸ γιαιτρικό. Δηλ. τὸ ἕνα θὰ ζητήσῃ 3 δραχμῆς, τὸ ἄλλο 5, τὸ τρίτο θὰ πεί πὼς τὸ φτεῖναι: τὸ γιαιτρικὸ μὲ 80 λεπτὰ κτλ.

σὲ κάθε στιγμή, θάρρει, εἶν' ἔτοιμα νὰ καταρακλιῆσῃ. Ὅσο κατεβῆναι κανεὶς φερθαίνει πῶς πολὺ τὸ δρομάκι, ὡς πὸν ξανοίγεται στὸν Κάβο σὲ μιά πλατῆα, ὄταν χρίστηκε τὸ σπῆτι τοῦ Γιάννη καὶ τὸ διπλανό του καφενεδάκι. Εἶναι πετρώδης ἐκεῖ ὁ τόπος κι ἄγριος, στάλα νερὸ δὲν ἔχει κ' ἡμερα δὲν τρα καὶ λουλούδια δὲν προκόβουνε. Πεῦκα καὶ μερικὲς ἐλιές ἰσκιώνουν τὴ πλατεῖτσα, καὶ δάφνες ἀσπροκόκκινες γύρο φυτρωμένες τὴ στολίζουσε, δίνοντας τῆς κάποια χάρη ξεχωριστὴ. Στὴ ριζοβουνιὰ δύο τρεῖς μεγάλες σπηλιές χρῆσιμαίουνε γιὰ κοτέτσι κι ἀχερῶνας τοῦ σπιτονοικακύρη, καὶ λίγο πῶ πέρχ βλέπει ἕνα χωριάτικο φουρνάκι. Σὰν ἔφτασ' ὁ Θόδωρος, στὸν Κάβο εἶτανε πᾶνω κάτω ἐννιά ἢ ὄρα ὁ ἥλιος δὲν ἔκχιγ' ἀκόμα καὶ ζέστη στὸ δρόμο καθόλου δὲν ἔνοιωσε πὸν καὶ πὸν ἔν' ἀγεράκι δροσερὸ φουσοῦσ' ἀπ' τὴ θάλασσα, γεμάτο ἀρμύλα. Κάτ' ἀπὸ μιά ἐλιά, κοντοκαθισμένη, ἔσκυβε χάρου μιά κοπέλλα, πλόνοντας κατὶ σ' ἕνα σκαφίδι. Εἶχε γυρισμένες τις πλάτες στὸ Θόδωρο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῆ τὴν ὄψη τῆς, μὰ ἡ χάρη τῆς κορμοστασιᾶς, ὄπως εἶτανε γεμμένη, τοῦ μαρτυροῦσε τὴ λεβεντιὰ τῆς, χάρη λουλουδιῶ πὸν λιγάκι στὸ κλοναράκι του! Σπιθηροβολοῦσανε στὸν ἥλιο τὰ δλόξκνη μαλλάκια

τῆς, σὲ μιά πλεξούδα γυρισμένη στὸ κεφάλι, σὲ στεφάνι, καὶ τάνασκουμτωμένα ὡς πᾶνου μανίκια τῆς ἄρνηνε γδυμνὰ κατὶ μπράτσα τερνιουτὰ, ζυμμένα, θάρρει, με τὸ γάλα—Χώρις ἄλλο, σκέφτηκε τὸ παιδί, θᾶναι ἡ Μαρῖω, με τὸ δικιο τους μοῦ τὴν παινέσανε!

— Νὰ σοῦ πῶ, καλὸ κορίτσι—τῆς εἶπε ζυγῶνοντας δῶ κάθησ' ἡ κυρία Σεβαστή;

Γύρισε μονομιά; Ἐαρτισμένη κ' εἶδειζε τὸλόγαρο προσωπάκι τῆς, με δύο μαῦρα καὶ μεγάλα ματάκια, δικάφανα καὶ λαμπερὰ σὰν ἔξαστερος οὐρανός...

— Εἶσαι τὸ καινούριο παλλικᾶρι πούρθ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα; —τοῦπε χαμογελασμένη...

— Ναι! Πούν' ὁ Γιάννης;

Ὁ κύρ Γιάννης εἶναι κατὰ κεί, πῶς ἀπ' τὸ σπῆτι, στὸν ἰσκιό!

Πῆγε πῶς ἀπὸ τὸ σπῆτι, δυτικά, ὄπως τοῦδειξε, καὶ βρῆκε καὶ τὸ Γιάννη με τὴ μάννα του νὰ πίνουσε γάλα. Τὸ μέρως αὐτὸ εἶτανε τὸ πρῶτ' ἰσκιωμένο ἀπ' τὸ σπῆτι καὶ τὸ προτιμοῦσαν, τάπομεσήμερο πᾶλε εἶχε ἥλιος καὶ μαζεύοντανε στὴν ἄλλη πᾶντα, κάτου ἀπὸ τις ἐλιές καὶ τὰ πεῦκα. Ἡ μάννα τοῦ Γιάννη δέχτηκε τὸ παλλικᾶρι μ' ἀγάπη καὶ πολὺ πρόθυμα κ' εὐγενικὰ τὸ περιποιήθηκε. Κάθη-

Τί συμβαίνει ; Ἄς ποῦμε πῶς τὸ γιαιτρικὸ εἶναι ἀκριβὲς καὶ κοστίζει 2 δραχμὰς στὸν ἴδιον τὸ σπετσέρη. Κεῖνος ποὺ ζητᾷ 5 δραχμὰς θέλει νὰ κλέβῃ τὸν πλάτη του καὶ κεῖνος ποὺ τοῦ ζητᾷ ὀγδόντα λεπτὰ θέλει νὰ τόνε γελάσει καὶ νὰ μὴ τοῦ δώσει τὸ γιαιτρικὸ στὴν ποσότητά καὶ τὴν ποιότητα ποὺ γράφει ἢ ρετσίτα.

Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ κακοήθεια γίεται στὰ περισσότερα φαρμακεία τῆς Ἀθήνας καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ αὐτὸ ποὺ τῆς λέμε, νὰ νὰ μᾶς πιστέψει.

ΜΑΚΡΙΔΗΣ

(ὁ Καραγιώζικος τοῦ «Ταχυδέμου» τῆς Πόλης)

Στὴν Πόλῃ οἱ μοῦργοι τὴν κοιλιά
μὲ νύχια ξύνουν μυτερά,
ἓνα ἀπ' τὰ ψώρια ἀφτὰ σκυλιά,
Μακρίδῃ, ἐσὺ εἶσαι, φουκαρά.
Χώνουν τὴ μύτη ἂν στὰ στενά
σκουζιῖδια βροῦνε λιγδερά
χώνεις μαζί τους τὸ μπουρνῶ,
Μακρίδῃ φουκαρά.

Τις νύχτες διαν σαματᾶ
σηκώνουν ὄλοι στὴ σειρά,
δῶσ' του κ' ἐσὺ στὸ Γαλατᾶ,
Μακρίδῃ, οὐρλιάζεις, φουκαρά.
Μὰ ἂν σκουζῶν, λέρα ἂν τρῶν, ἂν ξοῦν
τὰ πικροσιμπουρα πλεβρά,
σὰ λόγου σου ὁμως δὲ λυσοῦν,
Μακρίδῃ φουκαρά.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΑΙΤΗΣΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Σεβαστέ μας κ. Χαρολάμπη Ἀντρεάδῃ,

Εἶμαστε καὶ μεῖς ταπεινοὶ ἐργάτες τῆς Ἰδέας, ὅσο κι ἂν τὸν ἔβαν ἀπὸ μᾶς τὸν ἕλς «ἐκμεταλλεῦ τῆς Δημοτικῆς», κι ἔμωσ στὸ σιχωροχάρτι ποὺ τυπῶνεις στὶς τελευταῖες σελίδες τοῦ καινούριου καὶ σοφοῦ βιβλίου σου ἀὴ Ἰδέα» δὲ μᾶς μνημονεύεις καθόλου, ἐνῶ ἀναφέρεις γιὰ δημοτικιστὰδες τὸν κ. Πολ. Δημητρακόπουλο, τὸν κ. Φωκίω Πανᾶ, τὸν

σε κοντὰ τους καὶ πῆρε κι αὐτὸς γάλα, βουτώντας ψωμάκια καφαλισμένα μὲ φρέσκο βούτυρο.

Ἐδῶ ποῦρθεμα, παιδί μου, εἶπ' ἡ κυρία Σεβαστή, νοιώσαμε τί θὰ πῆ ἔξοχ' ὁ ὅλο της τὸ νόημα. Εἴραμε τὸ Μαρούσι, τὴν Κηφισιά, τὰ Φάληρα, μ' αὐτὰ, ὅπως καταντήσανε, δὲν ἔχουνε πιά τις γλυκάδες τῆς ἔξοχ'· ἀμα θὲς κοροσί γιὰ νὰ βγῆς καὶ τουαλέτες βλαστήματα ! Ἡ ἔξοχ' θέλει ἀνεση, λευτεριά, ἀπλότητα. Ρίχνω τὸ πρῶτ' τὴν μπέρτα μου καὶ κάνω τὸν περίπατό μου, ἀναπνέοντας αὐτὸν τὸν καθάριο ἀέρα, πῦναι βάλσαμο ! Τρῶμε κατ' ἀπ' τὰ δέντρα, κοιμούμεστα, χωρὶς φόβο, μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα· στὴν Ἀθήνα μᾶς ποὺ νάφῃσω τὴ νύχτα παράθυρ' ἀνοιχτὰ ! Ἐδῶ δὲ χορταίνω τὸν ἀέρα, μοιάζω τοῦ φτωχοῦ, ποὺ τάνοῖζανε σακκὶ μὲ φλουριά καὶ τοῦπανε : πάρε, παρε, χορτάσε, δυστυχισμένε !

— Ἐχετε δίκιο ! Ἐτσι καὶ γὼ νοιώθω τὴν ἔξοχ'.

— Ἐπειτα εἶναι κάτι μικρὰ πραγματάκια ποὺ ἔχουν τόση γάρη στὴν ἔξοχ' καὶ δὲ σ' ἀφίνουνε νὰ πλήξῃς ! Τὸ ζῶμμα, τὰναμμα τοῦ φούρνου, τᾶμεγμα, τὸ βρέσιμο στὴ φωλιά φρέσκου αἰγού, ὄλ' αὐτὰ

κ. Κλέο Ραγκαβῆ (!) καὶ τόσους ἄλλους ποὺ πολεμήσανε λυσσασμένα τὸν ἀγῶνα μᾶς. Τί σοῦ κάναμε, ψυχὴ μου, καὶ μᾶς χαντακῶνεις ἔτσι ἕ καρδα κι ἄγρια ; Ἐσὺ, χριστιανὸς ἄθροπος, ποὺ δὲ λείπεις Κεριακὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ποὺ μεταλαβαίνεις τέσσερεις φερὲς τὸ χρόνο, ποὺ ὀρμήνευες, τζάνουμ, καὶ τὴν «Ἀποκάλυψη» (εἶδες, κεῖνος ὁ μπερμπαντῆς στὸ «Χρόνο» ποὺ σὲ εἶπε κιάλας καὶ ἡμπροσφῆτη ;) καὶ νὰ κάθῃσαι σήμερα νὰν τὰ βάζεις μὲ τὰ ταπεινά μᾶς τὰ ὀνόματα ;

Ἄς εἶναι ὁμως. Ψάξαμε μὲ τὸ ἀγιοκέρι στοὺς 118 δημοτικιστὰδες τοῦ καταλόγου σου καὶ δὲ βρήκαμε οὔτε τὸν κ. Ψυχάρη, οὔτε τὸν κ. Φωτιάδῃ, οὔτε τίς κ. Εἰρ. Δεντρινού, καὶ Ἄλεξ. Παπαμόσκου, οὔτε τοὺς κ. κ. Κ. Θεοτόκη, Ἰδα, Ἄλεξ. Πανταζῆ, Παῦλο Γνευτό, Γ. Μαρκέτη, Σπύρο Ἀλιμπέρτη, Σταμάτη Σταματιάδῃ, Ἡλία Σταύρο, Κ. Στασινοπούλο, οὔτε τόσους καὶ τόσους ἄλλους ποὺ δὲν τὸ πῆρες χαμπάρι, φαίνεται, πῶς γράφουν κι αὐτοὶ οἱ ἔρμιοι τὴ δημοτικὴ.

Καὶ παρηγορηθήκαμε. Καὶ σὲ παρακαλοῦμε μὲ περίσσια εὐλάβεια, ἀμα ξανατυπώσεις τὸ βιβλίό σου, νὰ μὴ μᾶς ξεχάσεις ὄλους τοὺς ἀπεριλειπόμενους, γιὰτὶ μπορούμε νὰ φτάσουμε σὲ κανένα ἀπονενημένο κίνημα καὶ τότε ἡ ἀμαρτία στὸ λαιμό σου. Τί τὰ θές, ἔλλογμῶτατε. Φοβούμαστε μήπως σκάρωσες τὸν κατάλογό σου παραπολύ κομματικῶ, πρᾶμα ποὺ δὲν ταιριάζει σὲ θεοφοβούμενο ἄθροπο.

Δούλοι σου ταπεινῶτατοι ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ

Σημ. τοῦ «Νουμά». Δὲν ἔχετε δίκιο. Ὁ κ. Ἀντρεάδῃς στὸν κατάλογό του ἀναφέρει μοναχὰ τοὺς παιητάδες κι ὄχι καὶ τοὺς πεζογράφους ποὺ γράφουν τὴ δημοτικὴ.

Ἡ Ρήγισα

Στὴν κ. Ἀλεξάνδρα Παπαμάσκου

Ὁ Ἀδώνιδος ἀγέρας φύσησεν δλόδροσος
μὲ τ' Ἀλωνάρη τ' ἀχνοχάρμα ντυμένη,
πρόβαλε κάποια τρανὴ Ρήγισα στὴ χώρα μᾶς
μὲ γιασεμὰ καὶ γιοῦλια φορτωμένη,
κομὲν' ἀπὸ τὸ μαγικὸ κι ἀφάνταστο
τῆς ὀδοασμένης γλώσσας μᾶς περβόλι·
κάποια φωνὴ βροντᾶει καὶ λέει:

«ὦ !..Ρήγισα...

πανόψηλος μεσουριναῖ κ' ἐνδῶνεται
ὁ φθόγγος ὁ περίτρανος, καὶ σέρνουν ὄλοι
τὴν πολεμῶραχτη κραυγὴ...ἀνταριάζεται

σοῦ φέρνουν κάποια χαρὰ, ὄλα ἔχουν τὴν πείνησ' τους γιὰ μᾶς τοὺς χωραῖτες.

— Ἐγὼ, εἶπ' ὁ Γιάννης, δὲ χορταίνω τὸ ψωμί. Σηκώνουμαί τὸ πρῶτ' τρώγω. Πᾶω ἔπειτα στὸ ψάρεμα καὶ σὰ γυρίσω ξανακοκταίζω. Ἐρχεται τὸ μεσημέρι, νάμαι πάλι πρῶτος καὶ καλύτερος ! Ἡ κίνηση, βλέπεις, ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς...ἴσως καὶ τὸ νερὸ εἶναι χωνευτικῶ.

— Κάθε μέρα κάνεις μπάνιο ;

— Γὼ κάνω θαλασσινὰ μπάνια, τὸ πρῶτ' στὶς ἔφτὰ.

— Εἶδα καὶ τὴν περίφημη τὴ Μαρῖώ σας· ὁμορφη κοπέλλα, μὰ τὸ Θεό !

— Εἶδες, Θεοδώρη μου, τί εὐγενικὰ χαρακτηριστικά ποὺ ἔχει ; καὶ νὰ ἴδῃς τὴν ζυπνάδα της, τὴν καλοσύνη, τὴν προθυμίαν ! τέλειο κορίτσι, τὸ καυμένο, γὼ τᾶγάπησα σὰν παιδί μου, δὲν μπορῶ πιά νὰ κάνω δίχως αὐτό, ἕς καὶ τ'ἀνάθρεψα ! ... Ἐχει κατὶ γονεῖς γαϊδούρια, βλέπεις ἀπ' ἀγκαθὶ βγαίνει ῥόδο...

— Τὴν πλερώνετε ;

— Μοναχὴ της προσφέρθηκε νὰ μοῦ δουλέψῃ. Δὲ θὰ τᾶφῶσ, βεβαία, ἔτσι τὸ κορίτσι, σὰ φύγουμα !

τὸ πλῆθος τῶν ἀνίδων, κ'οἱ ἀδικοκαταφρονημένοι
το' Ἀλήθειας φέροντας τὸ λάβαρο,
βαρῶν...βαρῶν...ἀλλόπλητα προσμένει
ἡ Δόξα κρατῶντας δάφνισο κι ἀμάραντο
στεφάνι. μινρώθηκε τ' ἀγέρι
τῆς πατημένης στρατάς· μὰ γλήγορα
ἦρθεν ὁ χρόνος ποὺ πάντα κράζει
«ὀμπρός...ὀμπρός...»

καὶ στρατήσῃ ἡ Ρήγισα

κατὰ τὰ ξένα μέρη.

15 τ' Ἀλωνάρη 1908

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

ὍΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Κουλουβάτῃς μᾶς παρακαλεῖ νὰ διορθώσουμε στὸ ἐπίγραμμα τοῦ ποὺ τυπώθηκε στ' 291 σῶλλα (σελ. 1, στήλ. 2) τὸ «Ἐγὼ μὲ ὁ γίος τοῦ Χάρωντα, πρὶ καταλάθος γράφτηκε, σὲ «Ἐγὼ μὲ ὁ δρακογέννητος».

— Γιὰ κάποιο Ροδοκανάκη μᾶς μίλησε ἡ «Ἐστία» τῆς Τρίτης. Μὰ ὁ κάποιος αὐτὸς ἔχει βγάλει κάποιο βιβλίό ποὺ γινε κάποια κουβέντα γι' αὐτό. Κι ὅταν κάποιος ἄθροπος βγάλει κάποιο βιβλίό κτλ. παύει πρὶ νάσαι κάποιος, τουλάχιστο γιὰ τοὺς κ. κ. δημοσιογράφους ποὺ καμῶνουνται πῶς παρακολουθοῦν καὶ τὴ φιλοσοφία, καὶ κράζονται μὲ τὸνομά του.

— Τώρα τελευταῖα δίνει καὶ παίρνει στὸ θεάτρο μᾶς ἡ πριγκητικὴ κριτικὴ. Διὰ γιὰ νὰ μιλήσουμε καθαρά, τὰ βασίλισσινά δηλώνουνε πῶς θὰ πάνε στὸ θεῖνα θεάτρο τὸ βράδι γιὰ νὰ δοῦνε τὸ θεῖνα ἔργο. Τὸ πρῶμα γράφεται σκεδὸν πλάτῃ στὰ προγράμματα, γιὰ ἡμπορικὸ σκοπὸ βέβαια, μὰ κι ὁ συγγραφέας, ὅταν ἐνοσιεῖται εἶναι κανένας κουροκίφαλος, τὸ παίρνει πένου του καὶ ἐλαφρογγιζέται φωναζοντας πῶς τὸ ἔργο του ζητήσανε ἂν τὸ δοῦνε κ' οἱ πρίγκητες. Καὶ τῦρα νάχουν ὄλες οἱ κριτικὲς τοῦ κόσμου μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοιαν ἐπίσημη κριτικὴ !

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

δ. Τζ. Μόναχο. Τὸ βιβλίον δὲν ἔχουμε στὸ γραφεῖο μᾶς. Νὰν τὸ ζητήσετε ἀπὸ τὸν ἔιο : 13, rue du Val du Grève, Paris.— κ. Τρ. Ἐδου. Ἐστᾶρ' ἀπὸ λίγα φύλλα θὰν τᾶς κινήσουμε. Γιατὶ βιάζεσαι τόσο ; — κ. Ἀδάμαντο. Νὰ μᾶς τὸ στείλεις. Ἄν εἶναι καλὸ, θὰ δημοσιουεῖ. — Β. Ρ. στὴν Καλαμάτα. Ὁμ. Δὲ γίνεται. Ἄν ψαλλίδεῖται ὁμως, ψαλλίδεῖσε το καὶ τότε βλέπουμε.

Τώρα, Θεόδωρε, στὴ δουλειᾶ ! — εἶπε ὁ Γιάννης σηκωμένος — ὅτ' πᾶω τώρα στὸ ψάρεμα, τώρα κεὶ στὰ βραχάκια. Νὰ σοῦ τοιμάκω καὶ σένα τὸ καλαμακὶ σου νὰ μὲ συντροφέψῃ.

— Ἰσα ἴσα τρελλαινόμεμα γιὰ ψάρεμα !

Ὁ Γιάννης μου εἶναι περίφημος ψαράς εἶπ' ἡ μάννα του — στᾶναι νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲν τοῦ λείπει, σὰν ψαρεύει, κ' ἡ ὀμπρέλλα !

Ὁ Γιάννης πῆγε στὸ μαγαζὶ κ' ἔφερε ὄλα τῆς φαρικῆς τὰ σύνεργα : δύο μακριὰ καλὰμακὶ κ' ἓνα κοπιτὶ μὲ σπάγγου, φελλοῦς, μολυβάκια καὶ τρίχες μὲ λογιῶ λογιῶν ἀγκίστρια. Διᾶλεξε τᾶγκίστρια ποῦθελε κ' ἔδωσε τὴν τρίχα του σὲ γερὴ κλωστή, μεταξένια ὕστερα τὴν ἔδωσε κι αὐτὴ σὲ μακρὸ σπάγγο, στερεωμένο στὴν ἔκρη τοῦ καλαμακίου. Ἐνα μικρὸ μολυβάκι, δεμένο στὴν κλωστή, χρησίμευε γιὰ νὰ βουλιέται τᾶγκίστρι στὴ θάλασσα.

— Τώρα μόνον τὸ δολῶμα μᾶς λείπει — τοῦπ' ὁ Θεόδωρος, τοιμάζοντας κι αὐτὸς τὸ καλὰμακὶ του.

— Μωρὲ ποῦναι κείνο τὸ κορίτσι, κείνο πάντα μοῦ βρίσκει δολῶματα...Μαρῖώ, ἔ Μαρῖώ !

— Τί θές κύρ Γιάνκο μ' ;

Ἡ Μαρῖώ ἦθε πεταχτῆ, ροδοκκινισμέν' ἀπ' τὴ δουλιᾶ της, καὶ κοίταξε τίς προετοιμασίες μ' ἓνα κατεργάριχο χαμογέλιο ποῦλλεγε πολλὰ πράματα φαίνεται δὲν εἶχε πολὺ μεγάλη μπιστοσύνη στὴν ψαρικὴ τέχνη τοῦ φίλου της !